

Briefing

Augusti 2010 Nr. 77

Briefing

Briefingmaterial

skickas till Marita Täppinen
Fornbacken 41, 2tr, 152 56 Södertälje
E-post: briefing@sgsresa.nu
eller ordforande@sgsresa.nu

Adressändringar:

Skickas till Elly Mattsson
Kälarvsgatan 16, 784 72 Borlänge
E-post: medlemsregister@sgsresa.nu

Resemästaren:

Vår Resemästare är Lotta Borgiel
Marsjö Hvilan, 643 94 Vingåker
E-post: resemastare@sgsresa.nu

Sista materialdag för nästa nr. är 13 november.

Annonser:

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

SGS adress:

c/o Anders Gezelius
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

Internetadress:

www.sgsresa.nu
E-post: ordforande@sgsresa.nu

Medlemsavgift per kalenderår:

Ordinarie medlem 200 kr. Familjemedlem 75 kr.
Postgiro: 429 14 52-3

***Du har väl inte glömt att anmäla
dig till höstmötet i Täby?
Läs mer på sidan 4 och 25.***

STYRELSEN

Ordförande:

Anders Gezelius
031-97 21 02
ordforande@sgsresa.nu

Vice ordförande:

Kristina Bergman
031-82 90 80
vice_ordforande@sgsresa.nu

Sekreterare:

Magnus Andersson
042- 14 67 51
sekreterare@sgsresa.nu

Vice sekreterare:

Kerstin Strandskog
08-19 72 83
vice_sekreterare@sgsresa.nu

Kassör:

Ewa Knutsson
0520-47 96 58
kassor@sgsresa.nu

Vice kassör:

Bengt Cederfeldt
08-96 14 95
vice_kassor@sgsresa.nu

Klubbmästare:

Stefan Karlsson
08-550 361 39
klubbmastare@sgsresa.nu

Briefingansvarig:

Marita Täppinen
08-550 156 14
briefing@sgsresa.nu

Resemästare:

Lotta Borgiel
0151-209 00
resemastare@sgsresa.nu

Ledamöter:

Isabel Olesen
+45 613 032 64
ledamot@sgsresa.nu
Elly Mattsson
0243-22 85 88
medlemsregister@sgsresa.nu

Innehåll

4	Ordförande har ordet	17	Öarna i havet
5	SGS lilla språkskola	20	Fyra SGS:are i en 4x4
6	SGS-profilen	25	Upptäck alla länder på vår jord
7	Nya medlemmar	25	Resemästarens sidor
8	Vitryssland – resan som blev en positiv överraskning	30	Vykortshälsningar
11	Strapatsfri semester på Sao Miguel		
13	På vandring i Maramures		

Förstasidesbilden

Närkontakt med gepard i Namibia

Foto: Eva Gezelius

”Jag frågar er, kära läsare, är det någon konst att vara modig om man inte är rädd?”

Tove Jansson i Muminpappans memoarer

Ordföranden har ordet ...

Anders Gezelius

Är sommaren slut nu?

Jag skriver de här raderna när sommaren så sakta håller på att ta in en och annan signal om en annalkande höst, men fortfarande känns som sommar. Vi är i första halvan av augusti och jag skulle tro att man på de flesta håll i landet kan hålla med om att det har varit en helt fantastisk sommar. Jag har så gott som alltid arbetat igenom somrarna för att spara semesterdagar för planerade resor eller åkt på någon resa som kräver sommarvärme för att kunna genomföras. Den här sommaren blev annorlunda och vi var på hemmaplan under fjorton lediga dagar, träffade vänner, pysslade med ett och annat som behövde göras och på det hela taget hade en lugn och fin tid. Det kändes ovanligt och väldigt behagligt. Självklart fanns hela tiden en längtan efter andra platser och upplevelser, men också runt omkring på nära håll finns mycket att ta vara på. Och Sverige ÄR fantastiskt på sommaren!

Höstmöte i Täby

Även om nu sommaren fortfarande visar sig från sin bästa sida så är det dags att tänka framåt och på det som väntar under hösten. En av de begivelser som jag hoppas att många SGS:are ser fram emot är höstmötet i Täby, strax utanför Stockholm. För min del känns det extra

spännande för jag har tagit väldigt liten del i planeringen av programmet. Ett antal personer från SGS-Öst har lagt ner liv och själ för att göra ett attraktivt och omväxlande program och jag längtar redan efter att få uppleva det som kommer att bjudas på. Det ser ut att vara en inspirerande mix av när och fjärran och vem kan motstå något så lockande som Konstakning – det är nog i alla fall en riktig premiär för SGS del! Jag vet inte vad som lockar mest, men jag har alltid undrat över hur mycket blåst en fluga tål. Vem har inte funderat på sådant då och då. Det ska också bli väldigt intressant att höra Göran Burenhult än en gång. När han besökte SGS förra gången, på hösträffen i Åhus 2005, var vi nog många som blev djupt påverkade av honom och det han berättade om vårt ursprung och utveckling och åtminstone vårt kosthåll har inte varit sig likt sedan dess.

Inbjudan och hela programmet finns med i det här numret av Briefing och glöm inte att skicka in anmälan och betala in anmälningsavgiften direkt. Vi måste betala hotellet i förväg så vi behöver ha in allt i god tid.

Det är extra spännande också för ett par personer som kommer att "drabbas" av uppgifter i anslutning till mötet, Stefan Karlsson som i egenskap av ny klubbmästare tar emot och hanterar era

anmälningar och Ewa Knutsson som sköter de ekonomiska transaktionerna som ny kassör. Gör deras tillvaro så lätt som möjligt och skicka in anmälan och betalning i god tid!

Briefing

Jag blev väldigt glad när förra numret av Briefing kom i brevlådan i somras för det hade då hänt en ganska stor förändring i och med att alla bilder nu kunde göras i färg tack vare den teknik man använder på tryckeriet och det utan att kostnaderna ökar. Det kändes verkligen som ett lyft och att Briefing på något sätt har tagit ett steg in i de finare salongerna nu. Dessutom var innehållet trevligt och inspirerande. Marita gör helt klart ett suveränt jobb som redaktör och många bidrar med material och bilder. Fortsätt med det, för det behövs alltid mer! Briefing blir aldrig bättre än det material som redaktören får att arbeta med. Tänk framför allt på att mindre och kortare artiklar är det som är lättast och viktigast för att göra ett nummer levande och roligt att läsa. Har du rest så har du också något att berätta!

Det är också lite extra spännande med det här numret av Briefing eftersom Anders Flodman som har skött om Briefing på tryckeriet under alla år nu har slutat och gått vidare till andra uppgifter. Det kommer säkert att gå bra ändå, men det är alltid lite osäkert när någon annan och okänd ska ta vid.

Vi önskar också Anders lycka till i framtiden och vi får väl se – kanske dyker han upp som medlem vad det lider. Han hade i alla fall blivit inspirerad av det som funnits i Briefing genom åren berättade han när han tog kontakt för att tala om att han slutar.

Till sist vill jag bara önska er alla en behaglig höst med resor, planering, drömmar och minnen, allt beroende på hur var och en har det. Glöm inte att locka med era vänner och bekanta i föreningen och tänka på våra ”eviga” behov av lämpliga platser för våra veckoslutsträffar och intressanta föredragshållare, material till Briefing och alla andra tankar och idéer som kan bidra till en ännu mer attraktiv förening.

Trevlig höst och väl mött i Täby!

SGSs lilla språkskola

HEJ

TACK

ADJÖ

ZDRAVO

HVALA

DO VIDENJA

kroatiska

CZESC

DZIEKUJE

DO WIDZENIA

polska

DOBRÝ DEN

DEKUJI

NA SHLEDANO

tjeckiska

SGS profilen

Ewa Knutson
Trollhättan

1. När och hur blev du medlem i SGS?

Jag och Kent blev medlemmar 1998. Redan som barn var jag mycket intresserad av främmande länder och lyssnade på reseberättelser på radion. En man som särskilt väckte mitt intresse var Sten Bergman och hans berättelser om kannibaler och paradisfåglar. Det blev en dröm att en gång kunna resa till Nya Guinea. 1998 var det dags att göra denna resa med Magnus Andersson som färdledare. Han berättade om SGS och väl hemma igen blev vi medlemmar.

2. Har du deltagit i något av föreningens höst- eller vårmöten?

Sedan början av 2000-talet har jag deltagit i många vår- och höstmöten. De jag missat beror på att jag varit ute på någon annan resa. Mötena är alltid trevliga med massor av intressanta föredrag och utflykter.

3. Din bästa resa hittills? (Behöver inte vara en SGS resa)

Det går inte att välja ut en enstaka resa. Alla resor är speciella och intressanta på sitt eget vis. Tänk bara på allt vackert och intressant vi har i vårt eget land. Jag har besökt alla våra landskap

Viktigast just nu.

4. Din drömmresa om du varken behöver ta hänsyn till tid, pengar, hälsa eller tillståndet i världen?

Söderhavet, där har jag aldrig varit. Att kryssa bland alla dessa öar skulle vara härligt. Eller varför inte en resa för att få se paradisfåglar spela.

5. Vad har du alltid med dig när du reser?

Jag har alltid kikare och kamera med mig överallt. Man måste vara beredd om något spännande dyker upp.

6. Vad vill du helst läsa om i Briefing?

Jag läser allt. Reseberättelser är alltid intressanta. Själv är jag dålig på att sända in bidrag. Jag får bättra mig.

Nya medlemmar i SGS

Vi är glada att kunna hälsa följande medlemmar välkomna i föreningen:

Emiko & Gunnar Schönberg
Tideliussgatan 35 1tr.
11869 Stockholm

Mats Hugo Persson
Gröna gång 9
25591 Helsingborg

Agnes Liljencrants
Erikbergsvägen 7 B
64132 Katrineholm

Hanne och Nils Hansen
Spångvägen 5
28022 Vittsjö

Olof Wallén
Koltrastvägen 2 E
18351 Täby

Berit Markeseth
Observatorie Terrasse 8 A
N-0270 Oslo Norge

Inger Bjurlen
Trumpetvägen 26
63347 Eskilstuna

Reidun Angell
Hasleveien 25 A
N-0575 Oslo Norge

Marianne Egnell
Rudsjövägen 44
13147 Nacka

Inger Eriksson
Drottninggatan 34 F
44180 Alingsås

Esse och Urban Jakobsson
Weijlandersgatan 12
25433 Helsingborg

Eva Jonsson
Box 3060
25003 Helsingborg

Niklas Nilsson
Olinsgränd 4
53232 Skara

Lars Johnsson
Drottninggatan 30
25221 Helsingborg

Elisabet Thorén
Skattvägen 18
35253 Växjö

Lotta Hellström
Brännkyrkogatan 59 B
11822 Stockholm

Avliden medlem i SGS

SGS deltar i sorgen efter den avlidna medlemmen Lotta Ahlin, Stockholm. Till hennes minne har föreningen planterat träd i Vi-skogen.

Vitryssland – resan som blev en positiv överraskning

Text och bild: Mirka Glaxer

Det var en resa som jag har planerat länge. Att åka på egen hand trodde jag skulle vara svårt i ett kommunistiskt land med alla begränsningar som det brukar innebära. Jag tänkte också på Vitryssland som ett u-land. Hur fel jag hade! Jag flög till Warszawa och därifrån tog jag ett nattåg. Redan tågresan var angenäm. På alla soyplatser låg extra madrasser, värdinnan som fanns i varje vagn var trevlig, gränskontrollen var så smidig att jag knappt märkte den. Det fördelaktiga med nattåget är att man kommer fram tidigt på morgonen och har hela dagen till sin disposition. Kommunikationen i Minsk och mellan städerna är nästan perfekt: bekväm och punktlig. I affärerna kunde jag hitta allt jag ville, också i de mindre städerna. Och det var rent överallt, inte det minsta skräp på gatorna. Kvinnor i orange rockar går med en borste och skyffel och städar hela tiden. Minsk är en gammal stad, men av det gamla har man inte mycket kvar utöver kyrkorna. Det var de vackra ortodoxa kyrkorna med vägg- och takmålningar, som jag beundrade. På söndagen som inföll under mitt besök hade jag tillfälle att lyssna till de stämmningsfulla sånger som sjöngs under mässorna. Många kyrkor är från 1500-talet eller äldre. I en katolsk kyrka i Minsk läste jag på väggen en information, som

gjorde mig förvånad. Där var det skrivet, att år 1922 prästen blev arresterad av NKVD (säkerhetspolisen i Sovjetunionen), att kyrkan blev omgjord till kulturhus för ungdomar och att katolikerna fick den tillbaka år 1994 när Sovjetunionen föll. Och detta kan man läsa i ett kommunistiskt land som har nära samarbete med Ryssland! Mycket sevärt är också Art Museum som samlar det bästa av Vitrysslands konst. Det jag förundrades över var en stort galleri med porträtt av adelsmän som haft höga positioner i det politiska livet under historiens gång. Jag kände väl till dem från den polska historien. Gränserna i detta område flyttades flera gånger åt alla håll, så nu är det tre och ibland fyra länder som betraktar samma personer som tillhörande deras nation: den polska, den litauiska, den vitryska och i vissa fall den ukrainska. Polisen såg jag inte alls till, inte några köer heller. Den enda kö, som jag såg, var till Franska Ambassaden innan de öppnade för dagen. En av mina utflykter från Minsk gjorde jag till by - Dudutki. Där finns ett litet Skansen, som de är mycket stolta över, men som jag inte blev så imponerad av. Det jag beundrade mest var djurfigurer gjorda av flätad halm. Det var riktig konst! En ortodox kyrka som var byggd i trä var också sevärd. Till detta skansen kommer grupper av skolbarn i nästan oavbruten ström för att se hur man bakade bröd i gamla tider, arbetade i smedja och gjorde andra handverk.

Från Minsk åkte jag till Niesvish. Den delen av Ryssland hörde till Polen fram till andra världskriget. Staden var byggd av magnaten Radzivil på 1500-talet Där finns ett mycket stor palats som samtidigt var en fästning med en vallgrav. Familjen var så mäktig att vid något tillfälle startade de krig mot Ryssland. De hade sin egen armé. När Carl X Gustav i mitten av 1600-talet anföll Polen ställde sig Janus Radzivil på hans sida med förhoppningen att bli Polens kung med dennes hjälp. Under Sovjetunionens tid var palatset ett vilohem för människor från arbetsskassen. Nu renoveras det för UNESCO penningar. Befolk-

ning i staden är mycket stolta över Radzivil palatsen. Att vara stolt över en rik magnat palats stämmer inte heller med den kommunistiska idén. I Niesvish träffade jag många glada grupper av ungdomar prydda med vita band på vilka var skrivet år 2010. Det visade sig att de frade "studenten". Nästa stad i mitt program var Brest. En underbar stad med tusenåriga anor vid nuvarande gränsen till Polen. Där finns en stor fästning, som i juni år 1940 försvarades och höll stånd i en månad när Tyskland bröt Molotow - Ribbentroppakten och anföll Sovjetunionen. När man passerar ingången till fästningen hörs ett inspelat ljud av

Flickorna i Niesvisk som firar "studenten".

Ortodox kyrka

bombanfall, soldaternas sång och ett tal till nationen om att kriget har brutit ut. På fästningsområdet finns ett enormt stort minnesmonument över stupade soldater, ett museum och en ortodox kyrka med en ljuskrona 2-3 meter hög. Jag skulle gärna fotograferat den, men det pågick en mäsas. Den som önskade kunde bli fotograferad i äkta vitryska militärkläder med en stridsvagn i bakgrunden.

Museum av Konfiskerad Konst är något som jag uppskattade mycket. Där finns sådant som har stoppats i

tullen, när människor försökt smuggla ut det: fantastiska gamla ikoner, andra kyrkliga föremål i silver och guld, tavlor, till och med antika möbler. Till dessa behövdes nog en lastbil.

Två ortodoxa kyrkor fann jag särskilt vackra både på insidan och på utsidan Den ena St. Simons katedral med gröna kupoler, och den andra St. Nikolaiv kyrka med blå kupoler och kors i guld.

Brest var min sista stad i Vitryssland. Tyvärr hann jag inte se mer av landet. Jag skulle gärna vilja åka vidare bland annat till Vitebsk där Chagall var född och där hans museum finns.

Vitryssland är ett land där nästan varje plats berättar Europas historia:

om vikingatiden, om medeltidens krig mellan litauer, ryssar, polacker och Krim tatarer, om Napoleons invasion och dennes nederlag och inte minst om första - och andra världskriget.

Jag lämnar detta land med längtan att komma tillbaka.

Strapatsfri semester på Sao Miguel

Text och bild: Irene Favre

Sista veckan i september 2009 firade min väninna Gunilla och jag, att vi känt varandra i 50 år, med att åka en vecka till ön São Miguel på Azorerna. Vi valde att bo i en by som heter Furnas, en bit in på ön; ca 45 minuter med bil från huvudstaden Ponta Delgada.

Furnas är den plats på ön som har mest märkbar vulkanisk aktivitet. Där finns också en stor botanisk trädgård med växter från hela världen samt Ungdomens Källa. Vattnet är 40 grader varmt, gulaktigt och järnrikt, samt lär ha en föryngrande förmåga. Därför valde vi att bo på hotell Terra Nostra, så att vi skulle kunna bada i källan hur mycket vi ville. Vi fick bada till

klockan 22.00 på kvällen. Man lär bli sju år yngre efter varje bad, så egentligen är jag bara två år nu. Jag ställde mig i dagiskön när jag kom hem. Det var en mycket lugn och stillsam by, där vi strosade runt, tittade på bubblande källor och köpte fantastiskt god ananas, bananer, gott bröd och pålägg. Vi åt frukost och middag i hotellets restaurang och härliga luncher på balkongen med utsikt över den prunkande parken. Jag hade en egen liten vattenkokare med mig i packningen, så vi kunde brygga var sin kopp kaffe, så ofta vi behövde. Efter maten tog vi oftast en tupplur, sedan var det bara att gå ner till det varma badet i den botaniska trädgården. Där kunde vi vara i flera timmar. Vi vandrade naturligtvis runt i den

Ungdomens källa

botaniska trädgården och varje gång hittade vi en ny glänta med nya träd och växter. Azorerernas placeringen mitt i Golfströmmen ger ett subtropiskt klimat och på São Miguel finns minst 50 blom- och växtarter, som inte finns någon annanstans i världen. Hela ön är fylld av prunkande hortensior i alla möjliga färger, samt en (inplanterad) gul blomma som kallas kanonviska. Den bildar ”täta skogar” som tyvärr tränger ut andra växter. Den har dessutom ett så yligt rotsystem att jorden eroderar och rasar ner för slutningarna. Amaryllis belladonna (kaplilja) växer också överallt längs vägarna. Tredje dagen tyckte vi att vi borde röra på oss lite, så vi frågade efter en vandringsled som skulle gå till Lago das Furnas, 3 km bort. Hotellreceptionisten tyckte inte vi skulle gå såååå långt. Det visade sig vara en lite brant men asfalterad led upp till sjön. Det var söndag och många familjer hade med sig sin mat, Cozidos - kött och grönsaker, som kokas i ca 5 timmar i cementrör, som man stuckit ner i den vulkaniska (kokheta) marken. Lättsam och glad stämning med mycket sång och musik.

En annan av dagarna följde vi med på en heldagsutflykt och fick se alla de kända turistmålen Lago do Fogo (Eldsjön), utsiktspunkten Vista do Rei över tvillingssjöarna samt liköravsmakning och lunch i staden Ribeira Grande. Efterrätten bestod av tepudding. Den rekommenderas inte.

Vi tog också lokalbussen in till Ponta Delgada och strövade runt i staden. Det var nog bussresan som var roligast - med alla människor som klev av och på efter vägen. När vi kom hem till

lugnet i Furnas var det bara att kliva i den varma källan igen för att bli lite yngre.

Sista dagen innan hemresan följde vi med på en ”djungelvandring” i Faial de Terra. Vi passerade bl.a. en övergiven by – Sanguino och kom så småningom till ett härligt vattenfall, där vi åt vår picknick. Sista biten fick stackars Gunilla bogsera mig hängande i tampen på sin ryggsäck. Dagen avslutades naturligtvis med bad i Ungdomens källa när vi kom hem.

Vi reste hem nöjda, glada och mycket unga och med vetskapen om att en liten vattenkokare ska man alltid ha med sig i packningen. Den är ”survival kit”, även på strapatsfria resor.

2007 var Azorererna tvåa på National Geographics lista över världens ”mest inbjudande öar för hållbar turism”.

Den viktiga vattenkokaren.

På vandring i Maramures

Text och bild Stefan Karlsson

Nästan av en slump hamnade jag på denna resa. Kanske inte riktigt sant, men efter div. funderande, väntande och dribblande var jag inbokad på en vandringsresa i Maramures, norra Rumänien. Funderande/väntande p.g.a. att jag var tvungen att få klart för mig om jag i höst skulle ta en långresa till Sydamerika eller om jag skulle komma med på Magnus Västafrikaresa, innan jag visste hur mycket semester och pengar som fanns att förbruka på en sommarsemester. Krånglade till det lite ytterligare när jag mitt i alltihopa ville byta resmål. Men som tur var blev inte det av.

Vi var 11 turister med en svensk guide som skulle göra en nio dagars vandringsresa, arrangerad av Världens Resor.

Började resan en dag innan, för jag var inte säker på om de allmänna kommunikationerna till Arlanda fungerade så bra på midsommardagens morgon.

Passade på att bo en natt på Jumbo Hostel, en Boeing 747 som gjorts om till vandrarhem. Trångt rum, men ändå en skön start på resan och ett par hundra kronor billigare än Fly & rest, som ligger i Sky City på Arlanda, ett annat alternativ, som jag prövat tidigare.

När vi kommer fram till Cluj Napoca efter att ha flugit via Budapest är vädret inte det bästa. Det duggregnar lätt, men vi ska åka buss i några timmar så det är inget större problem. Vi kommer till slut fram till en liten by som heter Breb. Här finns inget hotell utan vi ska bo på ett litet pensionat. Finns inte rum för alla på en plats utan vi delas upp på två olika ställen. Det andra gänget bor hemma hos prästen i byn. Vi äter dock alla måltider tillsammans. Vår busschaufför, Marinca, som är med oss av under hela resan och hans fru Maria driver pensionatet. Vi blir ompysslade de första tre dagarna med riktig husmanskost, tre rätters måltider till både lunch och middag.

Lyckliga kyrkogården.

Det serveras ett hembryggt plommonbrännvin som de kallar horinca. De vet inte vad aktivt kol är för något utan det är mycket finkelsmak. Men man får ta seden dit man kommer. Det är bara att ta ett par snapsar till både lunch och middag.

Jag vet inte vad en liten miniatyrstege gör i flaskan. I vissa fall var det ett träkors istället eller ett helt pæron. Korset kanske var för att blidka de andliga väsen som det verkar vara gott om här, pæronet var kanske för smaksättning förutom dekorationen. Vi besökte en hattmakare som hade utökat repertoaren och "odlade" pæron i glasflaskor, som var uppsatta på stolpar i pæronträden. Den smaksättning som tog bort mest av finkelsmaken var blåbär.

Innan själva vandringen startade hann vi med ett lite annat turistande. Bl.a. besök på ett museum. Deprimerande

eftersom det är ett gammalt fängelse. Ett minnesmuseum för offren för kommunism och för motståndet mot kommunismen. Som kontrast till detta ser vi den "Lyckliga kyrkogården". Gravstenar i trä målade i glada färger, utsirade figurer som visar vad personen jobbade med och en text som berättar levnadsagan om de som begravts här. Detta startades av en konstnär som hette Stan Ioan Patras. En lärjunge har nu tagit över verksamheten.

Sedan börjar vandringen i det småkulliga landskapet. Små familjedrivna jordbruk med fält där höet slogs med lie och torkades innan de byggde höhässjor som man inte sett här hemma på många år. Passerade små byar där alla tittade undrande på oss, var kommer vi ifrån? vart ska vi? varför går ni åt det hållet när ni ska dit, det är ju åt fel håll? (inte alltid lätt att förklara

Finns på Unescos världsarvslista.

att vi inte har bråttom utan vill se oss omkring). Engelska är inte gångbart, franska fungerar bättre, här och var i alla fall. Men som tur är kan vår guide lite rumänska. I varje by finns det minst en kyrka, oftast två eller fler. En är en gammal träkyrka från någon gång mellan 1300-1700-talet, dessutom kan det finnas en modern stenkyrka. Det är för träkyrkorna Maramures är känt, åtta av kyrkorna ingår i UNESCO's världsarvslista (nr 904). Enda problemet är att komma in i kyrkorna, för på samma sätt som hemma hos oss måste de låsa kyrkorna när ingen är där. Vackra målningar finns det oftast inuti. Precis innanför ingången, i förrummet, är det djävulen till vänster och himlen till höger som är de återkommande motiven. Längre in i kyrkan är det mera målningar på

både väggar och i taket. Bänkar finns bara längs väggarna och hatthållare hänger runt hela kyrkan, för männen har en lustig liten hatt som inte är till för solskydd utan bara dekoration. Under mässan ska man stå på knä med ett knä i golvet och det andra benet bakåt. Ibland står kvinnorna först och på andra ställen står männen främst. Vackrast på kyrkorna tyckte jag taken var; "takpannorna" eller egentligen hyvlade tunna träflisor bildar böljande rundningar och avsatser på de vackra spåntaken. När människorna går i kyrkan, ja det är mängder som går dit, klär de upp sig, främst kvinnor och barn. Färgglada kjolar och hucklen. Vi rör oss österut, åker/vandrar till andra byar. Vi bor på små privata pensionat. Vid ett tillfälle delas vi upp på tre olika ställen. Det var ofta driftiga lärare som hade detta som sommarjobb. Verkade på ett par ställen som värdfamiljen flyttat ut och vi turister fick ta deras ordinarie boende. Under flera vandringsdagar fick vi sällskap av olika hundar, som följde med oss i flera timmar. En dag var det en fåraherdes privata hund som följde med oss. Han hade i och för sig fem andra hundar så han kanske kunde undvara en. Herden hade sagt flera gånger att hunden var värd 500€ men vi tror att det löste sig och jag tror inte att vi fått några ekonomiska krav på oss. Vyerna varierar lite men i stort sett är det ett böljande landskap, den ena blomsterängen vackrare än den andra. Tyvärr ger en bild inte rättvisa åt vyerna. Sista dagen åkte vi buss till ett lite "alpinare område" i östligaste delen

av Maramures för en annan typ av vandring. För att spara på krafterna så åkte vi linbana uppför, slalombacke på vintern. Sittliften körs på somrarna när det finns tillräckligt med betalande för att det ska löna sig att starta. Kommer upp på en plåt och ser fritt betande kor, hästar och får. Vi var alla bedrövade över hur korna annars behandlades. De flesta familjer hade 1-2 kor och korna fick stå inne hela dagarna när de hade så underbara ängar. Men problemet är kanske att marken inte är deras och resurserna räcker kanske inte till, just nu i alla fall. De var mycket hårt belastade med höskörden så det kanske fanns förmildrande omständigheter. Såg en allmänning på ett ställe som användes av flera som kom dit med en ko och sedan tog någon herde hand om djuren under dagen.

Vi var några som passade på medan solen sken att klättra upp på en liten topp, från drygt 1500m.ö.h. till 1910m.ö.h, för att få lite bättre utsikt. Precis när vi var nere igen började det

regna och tillsammans med de andra, som fördrivit tiden vid en liten tjärn, tar vi skydd hos några herdar. Ser fårost som hänger på tork. En av herdarna vill byta sin hatt mot min, men det går jag inte med på.

Det mest bestående/övertäckande intrycket gjorde dock människorna. Så genuint nyfikna/glada/öppna människor träffar man inte ofta. Många ville bli fotograferade, bara någon enstaka avböjde när man frågade. Några ville få bilder, så ett par brev med ett antal bybor drickandes öl på den lokala puben eller kvinnor på väg hem från kyrkan har jag skickat iväg.

Man ska ha tur med vädret när man reser och det tycker jag att vi hade. Fram till två dagar innan vi kom till Cluj Napoca var flygplatsen stängd p.g.a. översvämningar. Veckan efter vi kommit hem ser man på nyheterna att de östra delarna av Rumänien är på väg att flyta bort. Visst fick vi lite regn på oss, men bara vid ett par tillfällen och inte så mycket.

På väg till kyrkan.

Öarna i havet

Text och bild:

Gunilla Broberg

Det kan sägas med en gång – vi hade ingen tur med vädret. Eller det kanske vi hade för vi fick nästan inget regn på oss under hela tiden och vid ett tillfälle gjorde det att programmet ändrades till det bättre. Jag hade laddat med teleobjektiv och massor av minneskort för här skulle fotograferas fåglar och fina utsikter. Vi skulle till fågelbergen vid Vestmanna och vi skulle få uppleva ”det fantastiska fågellivet på Mykines”. Beträffande det sistnämnda fanns det en liten brasklapp – om båten klarade av att ta sig dit. De foton jag lyckades ta med mitt tele är ytterst få och inte alla av den klass jag hade tänkt mig. Det är förresten inte de andra foton heller.

Vi var 19 stycken SGSare inkl Anders, som skulle vara vår guide, som sammanstrålade på Kastrup i början av juni för en veckas tur till Färöarna. Färöarna, som består av 18 öar varav 17 är bebodda, ligger utslängda i Nordatlanten ca 430 km sydost om Island, 600 km väst om Norge och på 1250 kilometers håll från Danmark. Öarna tillhör formellt Danmark men har ett omfattande självstyre. Man lever på sitt fiske och man tycks leva gott. Vi landade på flygplatsen på ön Vágur och tog oss till vårt hotell i Tórshavn med buss. Vágur är förbunden med Streymoy, den största ön där bl a Tórshavn ligger, genom en nästan 5 km lång tunnel. På kvällen ledde

Anders en frivillig promenad dels till halvön Tinganes. Tórshavns gamla stadsdel där många av husen härstammar från 1500- och 1600-talet men fortfarande används bl a av regeringen, dels till Skansin, den gamla fästningen anlagd på 1500-talet och dels till Nordens hus, byggt för att stödja och främja färöisk kultur såväl lokalt som inom Norden.

Nästa dag blev det en heldagsutflykt till Suðuroy, den sydligast belägna ön känd för sitt vackra och kontrastfyllda landskap, vilket vi tyvärr inte såg så mycket av på grund av dåligt väder med dimma och låga moln. Vi åkte runt med början uppe i norr där vi bl a besåg en minnessten över den norske vikingahövdingen Sigmund Brestisson som förde kristendomen till Färöarna och som tvingades simmande ta sig till Suðuroy för att rädda livet men där blev dödad av en bonde för sin guldarmrings skull. I Porkeri besåg vi kyrkan och bygdemuseet. Den gamla träkyrkan är från 1847. I museet, som är inhytt i den gamla skolan från 1888, fanns de flesta vardagliga ting, bl a Färöarnas första glödlampa. Vi åt en jättegod lunch i Vágur, dit vi senare återkom för att titta på de berömda färöebåtarna, s k ”pilot-whaling boats” som förr användes för fiske och för att driva valarna in i fjordarna men numera enbart används till kappsegling vid speciella högtider. Tio stycken finns idag bevarade i Vágur, den äldsta från 1873.

Vid världens ände, d v s längst söderut på Suðuroy står fyren Akraberg. Den

Färöbátar i Vegur

är numera automatisk och husen runt är endast bebodda av turister under en del av året. På de branta sluttningarna betar fåren till synes helt oberörda.

Rundturen på Suðuroy avslutades med besök i kyrkan i Fámjin där Färöarnas första flagga hänger. Flaggan designades av Jens Oliver Lisberg från Färöarna när han studerade i Köpenhamn 1919. Flaggan blev godkänd som officiell 23 mars 1948. När vi på kvällen kom tillbaka till hotellet i Tórshavn var en mycket intressant dag med mycket historia och många historier slut. Vår färöiske guide Mortan hade verkligen talets gåva. Synd bara att den var så väldigt dansk.

Dagen efter skulle vi till fågelbergen vid Vestmanna. Bussen gick inte förrän klockan 12 så vi hade egen tid på förmiddagen. Väl i Vestmanna blev det lunchpaket innan båten avgick strax efter 14. Trots att det var gropigt och blåsigt kom vi ganska nära bergen som stupade rakt ner i vattnet. Vi fick hjälmar att sätta på oss innan vi gick in i de smalaste passagerna. Men några fina foton blev det inte. Väl tillbaka

iland fanns sedan möjlighet att på museet se den färöiska sagan skildrad med hjälp av vaxdockor samt höra en inspelad berättelse. Det handlade i stort sett bara om grymheter. Därefter serverades middagen.

Ny heldagsutflykt, denna gång till Eysturoy via ”bron

över Atlanten”. Vår guide Guðrun tog oss först till Eiði, där hon berättade om kyrkan som hade blivit större och finare än som var tänkt. Man hade av misstag fått material och ritningar till en domkyrka på Island istället och detta upptäckte man inte förrän man påbörjat bygget. Kyrkan var verkligen vacker. Inte långt från Eiði ligger Slættartindur, Färöarnas högsta berg, 882 m över havet, och de båda klipporna Risin och Kellingin. Dessa klippor sägs vara en jätte och hans kärring som ville hämta Färöarna till Island men öarna var för tunga. Precis när de gav upp och ville resa hem igen steg solen upp och de båda förstenedades. I Gjógv fick vi lunch och tog också en promenad bland husen som numera används mest till sommarboende. Vägen tillbaka gick via Saksun och slutade med en rundtur i Tórshavns ytterområden. På kvällen blev det dryck och mat på en av Tórshavns bästa restauranger.

Så var det då tid för resans höjdpunkt – turen till Mykines. Båten utgår från Sörvágur på Vágar, flygplatsön, och dit tog vi oss med buss. Resan med

båt tog sedan ca 45 min. Vädret var inte alls som man hade önskat sig, det var dimmigt och molnen gick lågt. Vi gav oss dock ut på vandring mot Mykineshólmurs yttersta spets och de häckande sulorna som var den stora sevärdheten. Vandringen var ganska jobbig och tog ca 2½ timme. Vi såg sulorna på långt avstånd vid ett tillfälle och några lunnefåglar och några måsar på närmare håll men när vi kom fram till sulornas häckningsplats låg dimman så tät att vi inte såg någonting. Det var bara att vända. Väl tillbaka på pensionatet fick vi en sen lunch och efter det en guidad tur genom byn innan båten kom för återfärd. Nu tog vi in på flygplatshotellet 62°N där vi också åt vår middag. Nästa dag var en söndag och den började med gudstjänst i Sandavágurs kyrka. Därefter skulle vi åka båt på en insjö men detta ändrades på grund av (så här i efterhand kan man säga tack vare) det dåliga vädret. Efter medhavd lunch ute i det fria och ett besök på Historiska museet alternativt Konstmuseet i Tórshavn åkte vi till

Kirkjubøur, på medeltiden biskopssäte och därmed öarnas andliga centrum. Kyrkan är från 1100-talet och är den enda kyrka från medeltiden som fortfarande används. Detta och mycket mer berättade Jóannes Patursson, brukare av kungsgården i 17:e generationen. Roykstovan i gården är ungefär 900 år gammal. Bordet är gjort av en lastlucka på vilken en tysk sjöman drev iland 1895. I äldre tider var detta rum centrum för aktiviteterna på gården. Många med mig tyckte denna från början oplanerade utflykt var resans absoluta höjdpunkt. På kvällen tillbaka på hotellet såg vi filmen "Barbara", inspelad på Färöarna i slutet av 1990-talet. Barbara var prästfru och levde omkring 1700 men filmen utspelar sig på 1760-talet.

Hemresedagen började med en tur till Gásadalur, som fick vägförbindelse så sent som 2004. Därefter till Kálvalið, ett av öarnas äldsta hus (ca 500 år) som en gång var prästänkeboställe. Här hade Barbara bott som änka. Vår gemensamma resa avslutades sedan på Vága flygplats.

Roykstovan i kungsgården i Kirkjubøur.

Fyra SGS:are i en 4x4

Text och bild Eva Gezelius

Namibia är ett oändligt ödsligt och mycket vackert land!

Timme efter timme for vi med vår hyrda bil på spikraka vägar utan att se en mänsklig varelse, däremot här och där flockar av oryx, struts och springbock i soldallret.

Vi, det var Anders och jag, Kristina och Eric. Vi hyrde en fyrhjulsdriven bil i Windhoek och den spann som en katt hela turen – vilket vi var tacksamma för då ingen av oss är mekaniker precis. Vår resa började söderut på bra vägar längs randen av Kalahariöknen som här i sin namibiska del är mer torrsavann än sandöken. Mil efter mil, timme efter timme – och vägen bara fortsätter rakt fram mot horisonten. Silvergräs och röd sand, och så silver-

gräs och vit sand, och en horisontlinje långt långt borta - det är som att befinna sig mitt i ingenting.

Vårt första etappmål, efter en övernattnings på underbara Anib Lodge som ligger i en oas omgiven av kalahariröd sand, och en gamedrive ut i den röda öknen i soluppgången, var Fish River Canyon. Fish River Canyon är världens näst djupaste canyon – och den äldsta. Det är alldeles säkert fantastiskt att vandra en vecka nere på dess botten, men då ska det vara rätt årstid och vandringen måste vara inbokad långt i förväg eftersom restriktionerna är många. En annan gång? Även sedd uppifrån är naturen imponerande. Vi skuttade fram med vår bil längs kanten och stannade till vid alla view points och nästan förstummades av skönheten. (Och lite av hettan – det var 40

Resenärerna

grader varmt.)

Så – västerut. Torrsavannen övergår i Namiböknens sanddyner. Vi såg vägskyltar som varnade för vind och sand och vi mötte plogbilen. Det blåste en rejäl sandvind då vi vandrade runt i spökstaden Kolmanskoppe – en övergiven stad från diamantrushens tid i början av förra seklet. Bevarade tack vare det torra klimatet ligger de övergivna husen halvt begravda av sand. Ute vid atlantkusten och ”den pittoreska” staden Lüderitz, som ligger inklämd mellan havet och Namiböknens sanddyner, sjunker temperaturen och vi var lite småfrusna när vi julaftonskväll vandrade in till en av stadens restauranger som erbjuder havets läckerheter. Vårt nybyggda hotell med havsutsikt från rummen (det flottaste på resan) kontrasterar mot granntomtens tomma fabriksbyggnader med sönderslagna fönster. Dimman från havet som gör både morgon och kväll kyliga är livsnödvändig för djurlivet och den knappa växtligheten.

Det bar efter Lüderitz norrut – ytterligare mil efter mil på ödsliga raka vägar mot horisonten och i backspejeln dammolnet vi lämnade bakom oss. Men – det blev aldrig tråkigt. En struts under en acacia, en död zebra i sanden, hägringsdaller ...

Vi övernattade på lodgen Hammerstein där man tagit hand om kattdjursungar vars föräldrar blivit skjutna av boskapsägare. I ett hägn fanns två gepardunglingar och vi fick gå på catwalk. Jag hade i förväg varit lite tveksam till arrangemanget, men att stryka över den slanka kroppen och känna den sträva tungan i handen var oemotståndligt härligt.

Sossusvlei i soluppgången – det är själva urbilden av Namibia. Vi gav oss iväg då det fortfarande var nermörkt för att hinna fram i rätt tid, dvs då solen går upp. Sanddynerna sägs vara högst i världen och reser sig 300 m med en rakbladsskarp egg formad av vinden. Det är som en fjällkedja i varmt gula och röda toner med uttorkade bländvita sjöar däremellan. Det är vackert och märkligt. Vägorna av sand är ständigt i rörelse. Men, den branta sidan har alltid 33 – 35 graders lutning, den sluttande sidan alltid 17. Vi gick naturligtvis upp på den alltid fotograferade Dyn 45. Sanden är brännhet mitt på dagen – vid middagstid 75 grader på ytan, men bara 7 cm under ytan kan den vara hela 22 grader svalare. Det där om temperaturen lärde vi oss först efteråt och jag som gick utan strumpor i tevasandaler brände naturligtvis fötterna. Spåren av våra fotsteg i dynerna suddades genast bort av vinden när vi dammade vidare i vår bil mot Swakopmund som är en trevlig, men lite märklig, stad ute vid den svala kusten. På atlantsidan dånar vågorna, inåt land tar öknen vid direkt. Längtar man efter kall tysk öl, Sauerkraut eller Apfelstrudel så går det bra att beställa här. Att beställa på tyska fungerar också. Den tyska kolonisationen har satt sina tydliga spår i hela landet. Det finns mycket att göra i området - vi åkte på en 30 mil lång ”naturslinga”. Vi kunde se hur nästan mikroskopiska lavar ändrade färg då vi enligt medhavd instruktion hällde över några droppar vatten och vi begrundade de flera decennier gamla hjulspåren som fortfarande syntes i den sårbara naturen. En

av huvudattraktionerna längs vägen är den märkliga växten Welwitschia som kan leva så länge som 1500 år ute i det i övrigt till synes sterila ökenlandskapet. Det blev många bilder på mer märkliga än vackra plantor.

Då vi lämnade Swakopmund följde vi den dimmiga kusten ett stycke norrut. Vattnen utanför kusten är extremt farliga och skeppsvrak ligger på flera ställen uppkastade på land. Vårt mål var

Cape Cross med sin enorma sälkoloni. 80.000 till 100.000 individer tampades om utrymmet och då vi var där hade de små sälkutarna just fötts. Där var ett liv och ett kiv, men inte tyckte vi att det luktade så hemskt som vi hade blivit förvarnade om. Däremot var det för oss fullständigt obegripligt hur en enda hona kunde hitta tillbaka till just sin unge efter det att hon varit ute i det kalla vattnet och skaffat föda.

Sanddynen

När vi fortsatte vår resa och vek av in mot land igen steg genast temperaturen, även när vi med bilen arbetat oss upp i ett riktigt bergspass och passerade Namibias högsta berg – Brandberg med sina drygt 2500 m.

Vi hade kommit in i Damaraland och läst uppmaningar om att ha lite extra uppmärksamhet på vägen eftersom det är ett av de områden där det fortfarande strövar omkring en del större

vilda djur. Några elefanter såg vi inte och i det ödsliga landskapet inte heller något träd under vilket vi kunde få skydd mot solen då det var dags för lunch. Som vanligt var vi ensamma på vägen – ja, just det - timme efter timme.

Vi letade oss fram till ett av Namibias naturreservat – Petrified Forest. Trädstammar som beräknas vara runt 250 miljoner år gamla och som på grund av de mineraler och det tryck de utsatts för av ökensanden de varit begravda i, förvandlats till sten. Naturligtvis fick man inte plocka med sig en endaste liten bit – gjorde man det väntade fängelsestraff kunde vi läsa på stora skyltar. (Lite märkligt tyckte vi, när vi besökte Kina ett par månader senare, att se att miljontals år gamla petrifierade trädstammar där kunde köpas lite varstans. Somliga troligtvis insmugglade från Burma.)

Namibia har (ännu så länge) endast ett Unesco Världsarv - Twyfelfontein. De omkring 2000 hållristningarna skapades av de jägar- och samlarfolk som bodde i regionen fram till 1000 e. Kr. Vi försattes i en nästan magisk stämning när vi gick runt med en lokal guide som visade oss de vackra avbildningarna av giraffer, noshörningar, vattenhål och människors fotavtryck. Kanske bidrog också den bedövande hettan, som fick det att surra i huvudet, till en känsla av överklighet. Nyår firade vi i Etosha, vilket var en av resans förväntade höjdpunkter. Etosha, Etosha Pan – det är begrepp som sätter fantasin i rörelse. Och visst blev det fantastiskt. Där finns inte ett djurliv som i Östafrika, men att själv med sin bil kunna åka runt i den

oändligt stora parken och spana efter vilt är jättespännande. Vi var omåttligt upphetsade när vi äntligen efter två dagar såg en lejonfamilj, men de å sin sida visade med stor tydlighet och gäspningar att vi var jättetråkiga. Det var fel årstid för att se elefanter i parken, men vi hoppades ändå, tills vi efter två dagar fick ge upp och nöja oss med att fotografera spåren i form av bajshögar på vägen. Fram emot kvällen den första dagen drog det ihop sig till ett riktigt praktfullt oväder och de tidigare torra vägarna förvandlades under natten till intressanta småsjöar vars vatten sköljde över bilen dagen därpå, men motorn hostade inte ens

till en enda gång.

Så - mycket nöjda kunde vi vända kylaren mot söder och fara tillbaka till Windhook där vi slöt cirkeln och kunde avleverera bilen i gott skick. Det blev sammanlagt 415 mil vi körde i vår Nissan FWD. Många mil alltså, men inga problem! Däremot - mycket god mat (vilda djur som vi spanade in längs vägen och vars artfränder låg på tallriken på kvällen), mycket spännande att se och uppleva och många jättetrevliga timmar i bilen. Vi var alla fyra överens om att det här skulle vi kunna göra om.

Caprivikorridoren till Botswana – hm ... – visst låter det intressant?

Flickor med gepard.

”Upptäck alla länder på vår jord”

I boken med detta namn kan du upptäcka alla spännande, intressanta och fascinerande länder på vår jord. Med fakta, texter och mer än 450 färgfoton från 194 länder, med register och sammanställning över världsdelar. En bok för resande SGS medlemmar.

Svensk utgåva: Bokförlaget Rebus AB, Verkstadsgatan 7, 252 27 Helsingborg, ISBN 978-91-7339-896-1

Elof Dahl

Resemästarens sidor

I juni reste en grupp med Anders Källgård till Färöarna. Arrangör var Grönlandsresor. Det var återigen en lyckad SGS-resa och Anders var mycket uppskattad som färdledare. Mer om resan berättar Gunilla Broberg på höstträffen. Då får vi också höra Jörgen Fredriksson berätta om den förestående SGS-resan till Nordkorea och Kim Il-sungs födelsedag. Inte nog med det. Även Trobrianderna kommer vi att få veta mer om. Göran Burenhult visar bilder och berättar. Det blir en höstträff som inte får missas!

Besök SGS hemsida för att se alla aktuella SGS-resor. Här läggs reseprogrammen ut så fort de är klara. Du kan också kontakta respektive researrangör för mer information om resorna.

Lotta Borgiel, Resemästare

Kalendarium

Guldkusten

22 december 2010 -
14 januari 2011
4 februari 2011-
27 februari 2011
Fullbokad!

Nordkorea

10 – 17 april 2011
(10 -24 april inkl
Sydkorea)
Boka!

Trobrianderna

Ca 3 veckor runt
november 2011

GULDKUSTEN

En fullspäckad resa genom GHANA, TOGO och BENIN med mycket folkliv, marknader, voodoo, musik, historia och natur.

Följ med på denna ovanliga SGS-resa till de tre västafrikanska länder som anses vara voodoo-kulturens vaggga. Härifrån spreds voodoo med bland annat slavhandeln till främst Brasilien, men även till Haiti, Kuba och andra länder i Västindien. I Ghana, Togo och Benin lever den starkt kvar och har än i dag en framträdande roll i det dagliga livet. Vi kommer ofta att stöta på voodoo på vår färd och får bland annat se präster utföra sina offerceremonier vid heliga altare och offerplatser. Redan år 1653 etablerade Svenska Afrikanska Kompaniet en handelspost i nuvarande Ghana och lät uppföra handelsfortet Carolusborg direkt vid kusten. Efter viss om- och tillbyggnad står fortet kvar än i dag och är upptaget på UNESCO:s världsarvslista sedan år 1979. President Barack Obama besökte det vid sin korta visit i Ghana i juli i år. Vi kommer givetvis också att göra ett grundligt besök i fortet som numera heter Cape Coast Castle.

Ashanti, Lobi, Gourounsi, Dagari, Talensi, Dagomba, Konkomba, Taneka, Taberma och Somba är bara några av de många olika stamfolk vi möter på vår väg. De har i grunden liknande levnadsförhållanden, men skiljer sig mycket åt i detaljerna, inte minst vad beträffar bostäder. Flera av dem bygger jättelika, närmast fortifierade bostäder mitt ute bland sina fält. Vår lokale expertguide berättar mycket om deras dagliga tillvaro och deras kultur.

Avgången i december kommer att innehålla en voodoo-ceremoni i Ouidah, Benin, då en mängd festklädda voodoo-anhängare vandrar vägen ”of no return” ner till stranden för att hedra alla de miljontals slavar som lämnade den afrikanska kontinenten. Deltagarna på avgången i februari kommer att vara med om en ceremoni med de välkända Zangbeto maskerna. De påminner mest om vandrande höstackar med män i trance mitt i dem, men de är egentligen stränga nattvaktare hos Yorubafolket.

Västafrika är inte känt för något omfattande djurliv, men det finns faktiskt några reservat som är sevärda även om de inte kan mäta sig med reservaten i östra och södra Afrika. Vi tillbringar två dagar i Parc National de la Pendjari i nordligaste Benin.

ALLA KAN DELTA - RESAN ÄR INTE SÄRSKILT ANSTRÄNGANDE

Vi reser alla gemensamt i en rejäl buss utom i Pendjari, där vi åker i speciella safari-

bilar. Vi bor på hotell alla nätter. Hotellen är för det mesta av god eller hyfsad standard, men längst ut i bushen måste vi några gånger räkna med hotell av s.k. ”lokal standard”. Frukost och lunch intar vi i regel på hotellen medan luncherna ofta är i form av en kall picknick i naturen eller en enkel måltid i någon lokal restaurang.

Tidpunkten för resan är vald med tanke på att det då är minst risk för regn. Räkna med torr luft och dagstemperaturer på upp till över 35 grader i de norra delarna av länderna. Närheten till havet innebär hög luftfuktighet med viss risk för regnskurar och cirka 30 grader på eftermiddagarna i de södra delarna.

Resan, som är endast för medlemmar i SGS, leds av Magnus Andersson och en erfaren, engelsktalande lokal guide.

Datum & preliminärt pris:

22 december 2010 - 14 januari 2011, (24 dagar), ca 48 000 kronor

4 februari 2011 - 27 februari 2011 (24 dagar), ca 46 000 kronor

Önskar du mer information: Gränslösa Resor, tel 0151-209 00, e-post info@granslosaresor.se

NORDKOREA KIM IL-SUNGS FÖDELSEDAG

med möjlig påbyggnadsvecka i Sydkorea

10 – 17 april 2011 / 10 -24 april 2011

Följ med Jörgen Fredriksson, asienkännare och delägare i Världens Resor, på en resa till Nordkorea, det kalla krigets sista utpost och världens idag mest slutna stat. Vi kommer hit när Kim Il-sung, Den Store Ledarens, födelsedag firas med stort skådespel och tusentals koreaner i färggranna kläder dansar på Kim Il-sungs torg.

Vi börjar i Pyongyang och ser de otaliga hyllningarna till Kim Il-sung och den nuvarande ledaren Kim Jong-Il. Triumfbågen, Juchetornet, Kim Il-sungs maosuleum och flera andra monumentala byggnader har byggts för att imponera på omvärlden. Det är inte ofta vi får tillåtelse att möta vanligt folk, men när vi besöker stadens nöjesparker, åker tunnelbana och gör ett besök på

Barnpalatset så får vi sakta men säkert fram en tydligare bild av Nordkorea. Besök på muséet för amerikanska krigsövergripp samt besök vid DMZ ger oss en bild av hur Nordkoreas alldeles egna syn på omvärlden ser ut. I den gamla huvudstaden Kaesong besöker vi gamla konungagravar, ett vackert Konfuciusstempel och bor i traditionell stil i den gamla delen av staden.

Vi erbjuder också ett påbyggnadspaket med färdledare under en vecka i Sydkorea med stopp i megastaden Seoul, gamla huvudstaden Gyeongju och Sydkoreas andra stad Busan med några av landets finaste stränder. Vi lovar en oerhört tankeväckande resa.

Resans pris: Nordkorea 21 800 kr (8 dagar), Nord- & Sydkorea (15 dagar) 31 800 kr.

Tid: 10 - 17 april 2011, 10 - 24 april 2011 inkl Sydkorea.

Bokning: Världens Resor, tel 08-669 55 25, e-post jorgen@varldensresor.se

TROBRIANDERNA

Ca 3 veckor runt november 2011 under ledning av Anders Källgård.

Trobrianderna eller Kiriwina Islands tillhör Papua Nya Guinea i Melanesien, men människorna bär tydliga drag av polynesier. På öarna finns också lämningar från stentempel som påminner om dem man hittar i Polynesien. Trobrianderna blev kända genom antropologen Bronislaw Malinowskis bok, *The Argonauts of the Western Pacific*. Boken blev en av de mest kända och inflytelserika böckerna inom antropologi.

Trobrianderna är korallöar till skillnad från d'Entrecasteaux-öarna som vi besöker på vägen dit. Lasancayöarna som vi också angör på vår seglats tillbaka till Papua är atoller och vattnen här är extremt rika på liv - ett eldorado att snorkla och dyka i!

Vår resa

Vi flyger till Papua Nya Guineas huvudstad, Port Moresby, med Air New Zealand och Air Niugini. Där besöker vi bl a Nationalmuseet och Botaniska trädgården. Dagen därpå flyger vi vidare till Alotau lite längre öster ut på ön. Vi ser oss om i staden och gör oss redo för vår kryssning. Dagen efter stävar vi ut på Stilla Havet. Vi har chartrat båten Spirit of Niugini som har plats för

15 SGS-are och vår färdledare, Anders Källgård. Under 10 dagar utforskar vi många öar i och omkring Trobrianderna. Tack vare att vi har vår egen båt kan vi ta oss till öar och byar som sällan besöks. Vi bor ombord och gör dagsutflykter i land. Vår sluthamn är Tufi på fastlandet. Här stannar vi några nätter innan flyget tar oss hem.

Den som vill förlänga resan har möjlighet att göra detta.

Preliminär tid: 3 veckor runt november 2011

Budgeterat pris: 50 000 kr + flyg ca 20 000 kr

Antal deltagare: 15 SGS-are

Färdledare: Anders Källgård som ledde resan till Pitcairn och som berikat våra SGS-träffar med föredrag från olika öar i världen.

Intresseanmälan och mer information: Gränslösa Resor, tel 0151-209 00, e-post info@granslosaresor.se

1 Portugal

17 maj 2010

Från möte med påven i Porto till bakelseutställning med borgmästaren i Amarante, från hektiskt storstadsliv i Lissabon till långsamheten i Alentejo, från badlivet i Algarve till byliv i Marvao skickar vi en hälsning. Så har vi mött Portugal på vår rundresa i detta vinets, Fadons, korkekarnas, klippfiskens och storkarnas fantastiska land. Hälsningar Barbro Frykås och Marianne Rebenius

2. Island

Hälsningar från en underbar och upplevelserik kryssning. Elof Dahl

3. Färöarna

Hälsningar från oss SGS-resenärer på Färöarna. Bilden visar lilla Dimun, som vi såg första dagen från "Smyrils" brygga.

Anders K., Annika, Lars, Märten Näslund, Birgitta Lindfors, Sonja R-J, Hans J., Ulla Å., Inger, Lars, Marie D., Göran S., Snöfrid, Claes R., Aage D., Kerstin E., Ingrid R., Margareta Blidborg, Gunilla B.

4. Karibien

27/1 –10 (Kortet kom till Briefing 21/6 2010 !)

Hej! Efter ett par dagar i Miami seglade vi iväg och som planerat stannade vi i Labadée på Haitis nordkust. Höll oss på en avspärrad udde. Lite mer såg vi av Cartagena när vi promenerade från hamnen

till gamla staden. Idag har vi vandrat i Panamas djungel och i morgon blir det Costa Rica. Greetings – Eje o Bengt Cederfeldt

5. Alaska

Hej alla SGS-are! Alaska är fantastiskt! Underbar natur, vackra vyer, fåglar och djur överallt. Hälsningar Ewa och Kent Knutson.

6.Jalta

18/7 2010

Sänder en hälsning från Jalta på Krim i Ukraina. Firar vår 40-åriga bröllopsdag . Vi har varit på Livadia, en historisk plats där Stalin, Churchill och Roosevelt möttes för att få slut på 2:a världskriget. Hälsningar Lena och Tage Brolin

7. Älvkarleby

Hälsningar från Älvkarleby 19/7 –10 Laxön ser ut som våren –95, när SGS var här. Men vem har ätit upp laxen? Vi blev utan!! Doris, Irene, Marita

8.Karlsbad

24/7-10

Hej! Snett utåt uppåt från hotellfönstret går en gata trots att jag bor på femte våningen. Vad är egentligen världsrekordet i suterrängvåningar? På lokaltrafikkartan över Leipzig såg jag förresten hållplatsen Gustav-Adolf-Denhmal nära Lützen stationen. Där kan vi ju ha vårträffen 2032 eller höstträffen 2132. Greetings - Bengt Cederfelt

B

Ans: SGS, JO Eily Mattsson,
Stickerbacken 8, 150 23 Enköpingsholm

SMAKA PÅ KUBA 2011

Kuba är landet där man möter då och nu på samma gång. Häst och vagn trafikerar vägarna och oxar plöjer åkrarna medan högutbildade läkare skickas ut som biståndsarbetare. Den rytmiska musiken finns överallt, liksom de gamla bilarna och de mycket gästfria människorna.

Vi besöker världsarvsstäder opåverkade av rivningshysteri, lär känna ursprungsindianernas kultur och afrokubanernas traditionella religion, tar del av böndernas vardag, kikar in i skolor, sjukhus och äldrecentra, njuter av tropiskt klimat och kritvita sandstränder.

Tid: 27 mars - 9 april 2011

Pris: 28 700 kr

Reseledare: Ingrid Johansson (SGS-medlem)
0705 - 16 74 79
Ingrid.johansson@opendoors.se
Teknisk arrangör: PHOENIX

PERU - INKALANDET 2010

Peru är ett land med 10 000-årig historia och en storslagen skönhet. Från öknar och Andernas fjällkammar till grönskande regnskog; Peru kommer att få dig att häpna. Men mest av allt är det Perus befolkning som gör landet så intressant. Följ med till detta magiska land med sin otroliga historia och gästvänliga människor.

På resan besöker vi huvudstaden Lima, med sin blandning av kolonialt och modernt, ser de mystiska Nazcalinjerna, inkas heliga dal, den gamla inkastaden Cuzco och ett av världens "nya" underverk Machu Picchu. Bara det värt en resa.

Tid: 26 oktober - 5 november 2010

Pris: 26 500

Reseledare: Göran Sändare
031-14 77 33
Mail@phoenixtravel.se
Teknisk arrangör: PHOENIX

PHOENIX

Mer information: 031 - 14 77 33 www.phoenix.se